

Els meus millors consells, de Miquel Missé

Published by [Interacció](#) [1] on 12/06/2025 - 08:57 | Last modification: 09/04/2026 - 08:47

Miquel Missé és sociòleg, expert en gènere i sexualitat. Actualment està implicat en diferents línies de treball que van des de la investigació, la pedagogia i la comunicació. Treballa com a consultor i formador independent en qüestions de gènere i diversitat sexual. I també es dedica a la divulgació del pensament i les ciències socials. Alhora, treballa com a comissari i assessor de continguts en múltiples projectes escènics i culturals. És conductor del programa de diàlegs entre estudiants de secundària i intel·lectuals convidats del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). Des de fa 6 temporades és col·laborador del programa radiofònic [Vostè primer](#) [2] dirigit per Marc Giró a RAC1.

Escolto:

Escolto música sense parar, registres molt diferents. No estic gaire a la última de res, i el que més m'agrada és que em recomanin coses. Per compartir una mica el meu univers sonor, aquí va un tast del més quotidià.

Per despertar-me, Cesaria Evora des de fa mesos. Per acabar el dia, la música folk anglosaxona em fa sentir bé quan arribo a casa, especialment a l'hivern: els australians The Teskey Brothers, que van visitar Barcelona fa uns mesos, son ara mateix els meus preferits. Però també Bon Iver i Ray Lamontagne. És tot melancòlic però em dona pau. Per anar en bici davant del mar escolto cançó d'autor, que és la música que em va formatejar el cap quan era adolescent, molt especialment Ismael Serrano i Pedro Guerra i, religiosament, Raimon. Per anar en cotxe, sempre, Rosario. De memòria. Més enllà d'això, tinc llargs episodis de felicitat extrema amb Cadena Dial al cotxe que no son gaire acceptats socialment en segons quins entorns.

Quan necessito sortir de casa i agafar oxigen, escolto Meute, una banda de vent absolutament genial d'Hamburg, que té la capacitat de fer-me tenir ganes de la propera hora. I, si hagués de ballar ara mateix, seria amb Pongo, una música angola-portuguesa considerada una de les dives del kuduro. La recomano molt per la gent que és tímida per ballar (com jo), la seva força t'empeny a moure't. Si necessito ajuda per plorar, retorno a la banda sonora de Cinema Paradiso, d'Ennio Morricone. Com tothom, suposo. I després, escolto molt pop francès perquè tinc l'enorme sort de parlar la llengua. Stromae i Eddy de Pretto son dos músics excepcionals, amb unes lletres

urgents que tant de bo circulessin més enllà de l'univers francòfon. El meu darrer descobriment me'l va compartir la pianista Clara Peya, es diu November Ultra, una compositora parisina filla d'emigrants murcians, que fa com ella diu "pop de dormitori". És màgic. És casa. I em va curar la darrera grip.

(He contestat aquest qüestionari precisament amb el darrer disc de la Clara Peya, Solilòquia, un solo de piano que ella diu que la gent no escoltarà perquè és només un piano. Podríem demostrar-li que s'equivoca...)

Llegeixo:

He viscut sempre sentint que era un mal lector i un pèssim estudiant (això no era una sensació...). Quan era adolescent m'avorria absolutament davant dels llibres, i preferia sortir al carrer. Vaig trigar molts anys en descobrir el plaer de la lectura i ara descanso de la vida vagant per llibreries. Però per experiència sé que als llibres s'hi ha d'arribar sense pressió, quan sigui el moment. Ara llegeixo molt, sobretot a l'estiu, i tinc llistes eternes de llibres pendants, cosa que sempre motiva. Comparteixo una selecció dels llibres que més m'han transformat dels darrers anys, per si algú s'inspira. Però, insisteixo, els llibres són només un dels molts artefactes per accedir al pensament, si no t'agrada llegir, pots escoltar el pòdcast on l'autora parla del llibre, o anar a una conferència seva, o mirar un documental sobre el tema o altres coses que t'ajudin a pensar fora del que normalment penses.

Començo per una sociòloga, Eva Illouz, que va publicar fa uns anys el llibre [El fin del amor: una sociología de las relaciones negativas](#) [3] on, no només exhibeix una forma molt rigorosa de fer recerca, sinó que aporta alguns elements clau per entendre el sotrac de la meua generació respecte a la forma en la que ens vinculem als altres i, especialment, a la parella.

I després recomano molt el llibre de la filòsofa i politòloga albanesa Lea Ypi [Libre: el desafío de crecer en el fin de la historia](#) [4], una reflexió valenta sobre la seva experiència davant la caiguda de la dictadura comunista del seu país quan era una adolescent i els aprenentatges que amb els anys ha elaborat sobre què vol dir viure en llibertat. També em sembla un assaig valent el llibre de Mar Garcia Puig [La història dels vertebrats](#) [5]. Només una persona amb una sensibilitat i una intel·ligència brillants pot compartir la seva biografia al servei d'una idea tan important com l'estigma dels malestars mentals que algunes dones experimenten amb la maternitat. És molt difícil parlar des de la pròpia experiència sense voler protagonitzar una reflexió. I aquesta escriptora ho aconsegueix, com també Lea Ypi.

En aquesta mateixa línia d'autores que comparteixen experiències viscudes per abordar una conversa social molt més enllà d'elles mateixes, vull recomanar [Triste tigre](#) [6], de la francesa Neige Sinno. L'escriptora elabora una de les reflexions més lúcides que he llegit entorn l'experiència de la violència sexual en la infància i l'adolescència. Son urgents i necessaris tots aquests punts de vista que desafien l'imaginari clàssic i normatiu del que senten les víctimes. Són molt difícils d'escriure. I tenen un valor immens.

Em va agradar moltíssim també el darrer llibre de Clara Serra [El sentido de consentir](#) [7], no només per l'esclatxa que obre per parlar de la complexitat del consentiment sinó per com porta a terme aquest exercici. El llibre mostra com es pot elaborar una idea molt complexa amb poques pàgines (això és extremadament difícil), que interpel·li els debats socials actuals, connecti camps de pensament i que reconegui els arguments dels adversaris des del respecte i el reconeixement de la pluralitat de posicions.

Vaig ser molt feliç llegint [Els grans optimistes](#) [8] de Rebecca Makkai, sobre la història d'un grup d'amics gais a Chicago a principis dels anys 80, just quan arriba l'epidèmia de la SIDA i encara ningú sabia res del que podia estar passant. Sento que les nostres societats tenen encara moltes coses a aprendre sobre com aquella generació de nois va enfrontar aquella onada de terror. En un món que rarament representa la cura entre els homes, em va semblar que aquest llibre era un tresor que et convida a ser un amic més de la colla, i participar no només de les pèrdues, sinó també dels amors, en el seu sentit més radical.

I finalment, aquesta setmana he acabat [Apeirògon](#) [9], de Colum McCann, i diria que és el millor que he llegit aquest 2025. Urgent, commovedor i valent. És la història real de Bassam Aramin i Rami Elhanan. Els dos comparteixen una experiència tràgica, van perdre les seves filles petites en un atac terrorista. Però la qüestió està en el context. En Rami és israelià i jueu, i va perdre la seva filla Smadar de 14 anys en un atemptat per part d'un terrorista suïcida palestí a Jerusalem, l'any 1997. En Bassam és palestí i musulmà i va perdre la seva filla Abir de 10 anys en un atac per part de militars israelians a la sortida de l'escola, al 2007, deu anys després. En Rami i en Bassam es van conèixer al Cercle de Pares, una organització palestina-israeliana que ajunta famílies que han

perdut familiars en el conflicte. Ells dos, que es van conèixer fa anys, van decidir dedicar la seva vida a explicar el que els havia passat i defensar que és possible la pau entre israelians i palestins.

Algú que trobo molt interessant:

Si soc honest, la figura que més m'ha commogut recentment és el dramaturg libanès [Wajdi Mouawad](#) [10]. Vaig escoltar-lo en una conversa a la darrera Biennial de Pensament de Barcelona, a l'octubre del 2024. He tornat a mirar el vídeo diverses vegades aquests mesos. Em va semblar extremadament valent i generós. Mouawad, alhora que en Rami Elhanan i en Bassam Aramin, els protagonistes d'Apeirògon, confronten amb el seu discurs un imaginari tradicional de la masculinitat posant en escena altres homes possibles, amb una visió crítica que resignifica què vol dir ser valent i quin valor té ser violent, què vol dir la fortalesa i què vol dir la vulnerabilitat. Dubto que ho facin amb aquesta intenció, ells parlen de les ferides que deixen les guerres, però fent-ho estan parlant en el fons de qüestions profundes respecte al que ens fa humans. Però, per als qui hem dedicat molt de temps a pensar sobre qüestions de gènere, em sembla clar que són homes com aquests els que hem de fer que els adolescents d'avui coneguïn.

Aquí podreu veure el [vídeo](#) [11] amb la conversa "Volar amb les ales ferides", entre Wajdi Mouawad i Oriol Broggi, durant la Biennial de Pensament del 2024.

Seguiu aquestes organitzacions:

La comunitat que vull recomanar és l'[Espai Crisi](#) [12], una llibreria, però sobretot un espai pel pensament crític. Una comunitat de gent que llegeix i pensa junta, al barri de Sant Antoni de Barcelona. Aquesta iniciativa, que ha fet cinc anys aquest any, està liderada per la Clàudia Caparrós i la Raquel Miralles, dues professionals lluminoses i molt intel·ligents que han sabut alimentar una comunitat de gent que no para de créixer. Elles coordinen els seus clubs de lectura i cursos sobre literatura i pensament que han sigut oxigen per moltíssima gent que té ganes de trobar-se, escoltar-se, pensar, llegir i anar més enllà. Sembla petit però és immens. Com tanta gent està veient darrerament, sembla que els clubs de lectura son part de la solució, un petit antídoto davant l'aïllament, l'individualisme i el malestar social que es metabolitza en formes inesperades com la culpa, la paràlisi o el narcisisme.... Aneu-hi!

Això em manté despert a la nit:

Crec que en aquests moments hi ha tantes raons per no dormir, que és difícilment fer-ne una síntesi. Suposo que em preocupen els efectes de les societats en les quals vivim en les persones. Especialment en dues dimensions. En primer lloc, em preocupen el malestar respecte a les normes de gènere, com operen les normes i com es poden transformar. Què passa quan la gent sent que fracassa en el seu compliment i on van a parar aquests dolors. En relació a això, em pregunto com acompanyar als adolescents a col·locar-se en aquest teatre social. En segon lloc, em preocupa l'expansió de l'individualisme. M'interessa la potència que té el neoliberalisme en configurar la nostra subjectivitat, cada vegada més meritocràtica, més fràgil, més atemorida, més competitiva, més desconfiada. És molt difícil plantejar exercicis de cohesió social entre individus socialitzats en aquests valors. I, alhora, em sembla urgent entendre com alguns actors o discursos aconsegueixen algunes formes de cohesió social, al servei de més desigualtat i injustícia social.

Article d'Interacció. Indispensable!

El darrer que m'ha ajudat és aquesta [selecció](#) [13] de recomanacions de lectures per Sant Jordi. No tinc xarxes socials per tant només puc accedir a seleccions d'institucions o mitjans, cadascuna amb la seva línia editorial, però segurament aquesta és part de la gràcia. Llegint l'article he recordat al genial i malauradament desaparegut Mark Fisher, i he sentit ganes de rellegir-lo i compartir-lo aquest Sant Jordi. Una crítica més vigent que mai al desastre de les nostres societats capitalistes i el seu impacte en la nostra subjectivitat.

Categories: Consells

Categories: Sèries editorials

Tags: diversitat cultural

Tags: drets culturals

Tags: inclusió cultural

Tags: participació cultural

Tags: pensament cultural

- [14]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2025/06/miguelmisse>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://www.rac1.cat/a-la-carta/voste-primer>

[3] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat?/XEva+Illouz&searchscope=171&SORT=DZ/XEva+Illouz&searchscope=171&SORT=DZ&extended=0&SUBKEY=Eva+Illouz/1%2C15%2C15%2CB/frameset&FF=XEva+Illouz&searchscope=171&SORT=DZ&5%2C5%2C

[4] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat?/Xlea+ypi&searchscope=171&SORT=D/Xlea+ypi&searchscope=171&SORT=D&SUBKEY=lea+ypi/1%2C2%2C2%2CB/frameset&FF=Xlea+ypi&searchscope=171&SORT=D&1%2C1%2C

[5] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat?/XLa+hist%7Bu00F2%7Dria+dels+vertebrats&searchscope=171&SORT=DZ/XLa+hist%7Bu00F2%7Dria+dels+vertebrats&searchscope=171&SORT=DZ&extended=0&SUBKEY=La+hist%3%B2ria+dels+vertebrats/1%2C2%2C2%2CB/frameset&FF=XLa+hist%7Bu00F2%7Dria+dels+vertebrats&searchscope=171&SORT=DZ&1%2C1%2C

[6] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat?/Xtriste+tigre&searchscope=171&SORT=D/Xtriste+tigre&searchscope=171&SORT=D&SUBKEY=triste+tigre/1%2C3%2C3%2CB/frameset&FF=Xtriste+tigre&searchscope=171&SORT=D&1%2C1%2C

[7] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat/?searchtype=X&searcharg=El+sentido+de+consentir&searchscope=171&sortdropdown=-&SORT=DZ&extended=0&SUBMIT=Cerca&searchlimits=&searchorigarg=XLa+hist%7Bu00F2%7Dria+dels+vertebrats%26SORT%3DDZ

[8] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat/?searchtype=X&searcharg=Els+grans+optimistes+&searchscope=171&sortdropdown=-&SORT=DZ&extended=0&SUBMIT=Cerca&searchlimits=&searchorigarg=XLa+hist%7Bu00F2%7Dria+dels+vertebrats%26SORT%3DDZ

[9] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat?/X+Apeir%7Bu00F2%7Dgon&searchscope=171&SORT=DZ/X+Apeir%7Bu00F2%7Dgon&searchscope=171&SORT=DZ&extended=0&SUBKEY=+Apeir%3%B2gon/1%2C4%2C4%2CB/frameset&FF=X+Apeir%7Bu00F2%7Dgon&searchscope=171&SORT=DZ&1%2C1%2C

[10] https://aladi.diba.cat/search~S171*cat/?searchtype=X&searcharg=+Wajdi+Mouawad&searchscope=171&sortdropdown=-&SORT=DZ&extended=0&SUBMIT=Cerca&searchlimits=&searchorigarg=X+Apeir%7Bu00F2%7Dgon%26SORT%3DDZ

[11] <https://www.cccb.org/ca/multimedia/videos/wajdi-mouawad-i-oriol-broggi/246019>

[12] <https://crisicoop.org/>

[13] <https://interaccio.diba.cat/blogs/2025/04/sant-jordi>

[14] <https://interaccio.diba.cat/node/10056>